

Ekonomiutskottet

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av varumärkeslagen och av 49 kap. 2 § i strafflagen

INLEDNING

Remiss

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av varumärkeslagen och av 49 kap. 2 § i strafflagen (RP 24/2016 rd): Ärendet har remitterats till ekonomiutskottet för betänkande.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- överinspektör Mika Kotala, arbets- och näringsministeriet
- byråchef Pirjo Aro-Helander, Patent- och registerstyrelsen
- expert Riikka Tähtivuori, Finlands näringsliv rf
- jurist Minna Aalto-Setälä, Centralhandelskammaren
- vice ordförande Åsa Krook, Finska Föreningen för industriellt rättsskydd r.f.

Skriftligt yttrande har lämnats av

- Helsingfors tingsrätt
- IPR University Center
- Finska Föreningen mot Piratkopiering rf
- Finska Patentombudsförening rf.

PROPOSITIONEN

Regeringen föreslår ändringar i varumärkeslagen och strafflagen. Genom ändringarna i varumärkeslagen genomförs de ändringar som krävs för att lagen ska överensstämma med gällande lagstiftning och rättspraxis i Europeiska unionen. De föreslagna ändringarna gäller bland annat lagens tillämpningsområde, definitionen av varumärke samt definitionen av särskiljningsförmåga. Till lagen fogas separata bestämmelser om skyddets innehåll och begränsningarna av skyddet. Det föreslås dessutom att bestämmelserna om handläggning av invändningar med anledning av en internationell varumärkesregistrering ska preciseras. I strafflagen görs en begreppsprecisering till följd av ändringarna i varumärkeslagen.

Lagarna avses träda i kraft den 1 september 2016.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Regeringen föreslår att hela 1 kap. och enskilda paragrafer i 2, 3, 9 och 10 kap. i varumärkeslagen och en paragraf i strafflagen (strafflagen 39/1889, 49 kap. 2 §) ändras. Ekonomiutskottet anser att de föreslagna ändringarna är motiverade men föreslår att det görs ytterligare en ändring av teknisk natur av 57 § i varumärkeslagen.

Bakgrund till ändringsförslagen. Sedan varumärkeslagen (7/1964) stiftades har den undergått ett otal mindre revideringar, främst till följd av att Finland anslutit sig till internationella fördrag. De många ändringarna har lett till att lagen är svårtolkad och innehåller inkonsekvenser bland annat i fråga om tillämpade termer. Det har också påpekats att lagen till vissa delar strider mot varumärkesdirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar) och Europeiska unionens domstols fasta rättspraxis. De ändringar som regeringen nu föreslår innebär i huvudsak en partiell översyn av terminologin. De nuvarande paragraferna i 1 kap. föreslås bli ersatta med nya paragrafer som med större konsekvens motsvarar varumärkesdirektivet och EU-domstolens rättspraxis. Det är uppenbart att lagen måste ses över i grunden, men det har ansetts mer ändamålsenligt att göra det samtidigt som vår nationella lagstiftning anpassas till det nya varumärkesdirektivet (EU 2015/2436).

Enligt uppgift till utskottet är en genomgripande översyn redan på gång, men med hänsyn till branschens behov är det nödvändigt att införa de nu föreslagna ändringarna så fort som möjligt, det vill säga redan innan den större revideringen. På samma grunder förordar utskottet lösningen att i den föreliggande propositionen fokusera på att modernisera 1 kap. i varumärkeslagen och vänta med översynen av andra, i och för sig viktiga, bestämmelser — till exempel utredning av relativa hinder (14 §), definitionerna i lagen i allmänhet och hänvisningar till ett gemenskapsvarumärke — till den genomgripande revideringen.

Ett varumärkes särskiljningsförmåga. Varumärken som saknar särskiljningsförmåga är enligt varumärkesdirektivet också varumärken ”som endast består av tecken eller upplysningar vilka i det dagliga språkbruket eller enligt branschens vedertagna handelsbruk kommit att bli en sedvanlig beteckning för varan eller tjänsten”. Enligt domstolens fasta praxis ska man vid bedömningen av ett varumärkes särskiljningsförmåga bland annat ta hänsyn till varornas marknadsandel, hur ofta, hur länge och på hur stort geografiskt område detta varumärke har förekommit och i vilken utsträckning det identifieras av de relevanta målgrupperna.

I den gällande 13 § om särskiljningsförmåga sägs följande: ”Vid bedömning av om ett märke har särskiljningsförmåga skall hänsyn tas till alla faktiska omständigheter och särskilt till den tid och omfattning som märket har varit i bruk.” Av formuleringen framgår inte entydigt att ett märke uppnår särskiljningsförmåga genom användning, utan enbart att särskild hänsyn ska tas till den tid och omfattning som märket har varit i bruk. Den nya 3 § i lagförslaget motsvarar till stor del den gällande 13 §, men har kompletterats med en definition av särskiljningsförmåga, vilket underlättar tillämpningen av bestämmelsen.

Under sakkunnigutfrågningen har det framförts att också artikel 3.3 i varumärkesdirektivet kunde beaktas genom ett motsvarande tillägg i slutet av 3 §. Enligt artikeln ska ett varumärke ”inte vägras registrering ..., om det före tidpunkten för registreringsansökan och som en följd av det

Betänkande EkUB 9/2016 rd

bruk som har gjorts av det har förvärvat särskiljningsförmåga”. Utskottet konstaterar att 13 § 2 mom. i lagförslaget innehåller en bestämmelse som motsvarar artikel 3.3 i direktivet. Att bestämmelsen placerats i 2 kap. är motiverat med tanke på att det är fråga om en norm som i första hand berör registreringsförfarandet och inte definitionen av särskiljningsförmåga.

Ensamrättens räckvidd. I den nya 5 § i lagförslaget föreskrivs att ensamrätt inte kan förvärfvas till ett märke som utgörs enbart av en form som följer av varans art, en form som krävs för att uppnå ett tekniskt resultat eller en form som inverkar väsentligt på varans värde. I propositionens detaljmotiv sägs att ett märke enligt 5 § inte ska kunna få ensamrätt ens genom inarbetning. I direktivet finns ingen uttrycklig bestämmelse om undantag i fråga om skydd som uppnåtts genom inarbetning. Tolkningsanvisningen i detaljmotiven bygger på EU-domstolens fasta praxis i fråga om tolkningen av artikel 3.1 e i varumärkesdirektivet.

Begränsningar av ensamrätten. Regeringen föreslår att det till lagen ska fogas en ny bestämmelse (ny 7 §) om begränsningar av ensamrätten som motsvarar artikel 6 i varumärkesdirektivet. Tillägget behövs eftersom den gällande varumärkeslagen inte innehåller någon bestämmelse om begränsningar enligt artikel 6.

Brott mot industriell rättighet. Sakkunniga har påpekat att det i ljuset av den senaste tidens nationella rättspraxis föreligger ett behov att ändra 49 kap. 2 § i strafflagen. I den bestämmelsen föreskrivs att det är en straffbar handling att bland annat i strid med varumärkeslagen göra intrång i en ensamrätt som skyddas av den lagen.

EU-varumärket bygger i sin tur på ett europeiskt, övernationellt system för skydd av varumärken, där ensamrätten gäller med samma rättsverkningar inom hela EU och som regleras genom förordning (Rådets förordning (EG) nr 207/2009, ändrad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2424). Vår nationella varumärkeslag saknar bestämmelser om räckvidden för skyddet för EU-varumärken och om de rättigheter skyddet ger. Finland har dock genom TRIPS-avtalet förbundit sig att straffbelägga intrång i ett EU-varumärke. Artikel 61 i avtalet kräver att avtalsstaterna kriminaliserar åtminstone uppsåtligt intrång i ett varumärke. TRIPS-avtalet gör ingen åtskillnad mellan industriella rättigheter som bygger på nationell lagstiftning respektive industriella rättigheter som bygger på unionslagstiftning. För dem som tillämpar strafflagen är det oklart om bestämmelsen enbart gäller varumärkesrätt som skyddas av Finlands nationella varumärkeslag eller om den också gäller intrång i rätten till EU-varumärken. Det har i rättspraxis därför uppstått osäkerhet om huruvida domstolen med stöd av 49 kap. 2 § i strafflagen kan döma ut straff också för intrång i ett EU-varumärke. Den rättsliga oklarheten kan för rättsinnehavarens del leda till en otillfredsställande situation, till exempel till följd av de korta tidsfristerna vid produktförfalskningsfall som drivs i en straffprocess.

Ekonomiutskottet omfattar den vid sakkunnigutfrågningen framförda uppfattningen att bestämmelsen bör ses över. En ändring av strafflagen skulle kräva en utredning, gjord i den omfattning som förutsätts av en proposition, om grunderna för ändringen; en sådan utredning skulle klargöra för de domstolar som tillämpar bestämmelsen vad bestämmelsen syftar till och vad som avses med de olika termerna och begreppen. Enligt inkommen sakkunnigutredning är det dock viktigare för branschens del att de föreslagna ändringarna i varumärkeslagen införs snabbt. Utskottet anser därför att det är bättre att ändra den aktuella bestämmelsen i strafflagen i samband med den

Betänkande EkUB 9/2016 rd

fullständiga översynen av varumärkeslagen än att koppla den till behandlingen av den nu aktuella propositionen.

DETALJMOTIVERING

Lagförslag 1, 10 a §. Under sakkunnigutfrågningen föreslogs att 10 a § i lagförslaget preciseras så att passivitet hos innehavaren av ett tidigare registrerat eller inarbetat varumärke saknar betydelse om innehavaren av det senare inarbetade varumärket har tagit varumärket i bruk i ond tro. En motsvarande bestämmelse finns i artikel 54 i varumärkesförordningen (Rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärken). Ekonomiutskottet menar att ändringsförslaget är motiverat och föreslår att orden ”och det senare inarbetade varumärket har tagits i bruk i god tro” fogas till slutet av 10 a § 1 mom. i lagförslag 1.

Lagförslag 1, 57 §. Enligt 57 § 2 mom. i den gällande varumärkeslagen kan en ansökan om gemenskapsvarumärke lämnas in till patent- och registerstyrelsen, som sänder den vidare till gemenskapsvarumärkesbyrån. Efter att den nya varumärkesförordningen har trätt i kraft kan en ansökan om EU-varumärke inte längre lämnas in till den nationella varumärkesmyndigheten, utan den ska lämnas in direkt till EU:s byrå för immateriella rättigheter. Förordningen är direkt tillämplig rätt och kräver inget separat nationellt genomförande. Det är likväl motiverat att upphäva 57 § 2 mom. i varumärkeslagen, eftersom det ger en felaktig bild av hur man ansöker om EU-varumärke.

FÖRSLAG TILL BESLUT

Ekonomiutskottets förslag till beslut:

Riksdagen godkänner lagförslag 2 i proposition RP 24/2016 rd utan ändringar.

Riksdagen godkänner lagförslag 1 i proposition RP 24/2016 rd med ändringar. (Utskottets ändringsförslag)

Utskottets ändringsförslag

1.

Lag

om ändring av varumärkeslagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i varumärkeslagen (7/1964) rubriken för 1 kap., 1—10, 10 a, 11, 13, 14, 25, 43, 51 a, ~~och~~ 56 d **och 57** §, av dem 1 § sådan den lyder i lagarna 39/1993 och 56/2000, 2 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 39/1993, 3 § sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 996/1983 och 39/1993, 4 och 11 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 56/2000, 6 § sådan den lyder i lagarna 996/1983 och 39/1993, 8 § sådan den lyder i lag 39/1993, 10 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 996/1983, 10 a, ~~och~~ 56 d **och 57** § sådana de lyder i lag 1715/1995, 13 § sådan den lyder i lag 56/2000, 14 § sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 552/1970, 996/1983, 1715/1995, 56/2000, 1220/2004 och 1016/2010 samt 43 och 51 a § sådana de lyder i lag 107/2013, och
fogas till lagen nya 4 a, 5 a och 11 a § som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

I denna lag föreskrivs om ensamrätt till varumärke som i näringsverksamhet används för varor och tjänster. I denna lag föreskrivs också om gemenskapsvarumärken och om internationell varumärkesregistrering.

Vad som i denna lag föreskrivs om varor gäller även tjänster.

2 §

Ett varumärke kan bestå av vilket tecken som helst som används i näringsverksamhet och som har särskiljningsförmåga och kan återges grafiskt.

3 §

Ett tecken anses ha särskiljningsförmåga, om det med hjälp av tecknet är möjligt att i näringsverksamhet särskilja varor från någon annans varor. Ett märke som uteslutande eller med endast mindre ändringar eller tillägg anger varans art, beskaffenhet, mängd, användningsändamål, värde eller geografiskt ursprung eller tiden för dess framställande ska inte i och för sig anses ha särskiljningsförmåga. Vid bedömning av om ett märke har särskiljningsförmåga ska hänsyn tas till alla faktiska omständigheter och särskilt till hur länge och i vilken omfattning märket har varit i bruk.

Betänkande EkUB 9/2016 rd

4 §

Ensamrätt till varumärke förvärvas genom att märket registreras i det varumärkesregister som avses i 2 kap.

4 a §

Ensamrätt till varumärke kan förvärvas utan registrering när varumärket har blivit inarbetat.

Genom inarbetning kan ensamrätt förvärvas även till andra märken än de som används i näringsverksamhet och som avses i 2 §.

Ett varumärke anses inarbetat, om det inom berörda närings- eller konsumentkretsar i Finland är allmänt känt som ett särskilt tecken för innehavarens varor.

5 §

Ensamrätt kan inte förvärvas till ett sådantärke som utgörs enbart av en form som följer av varans art, en form som krävs för att uppnå ett tekniskt resultat eller en form som inverkar väsentligt på varans värde.

5 a §

Någon annans namn eller firma får inte tas in i ett varumärke. I ett varumärke får inte heller tas in någon annans bifirma eller sekundära kännetecken, utom då dessa saknar särskiljningsförmåga eller då det är fråga om olika branscher eller olika varuslag.

6 §

Ensamrätt till varumärke innefattar, med de undantag som anges nedan, det att ingen annan än innehavaren av varumärket utan dennes samtycke som kännetecken för sina varor i näringsverksamhet får använda

- 1) ett tecken som är identiskt med det skyddade varumärket för identiska varor,
- 2) ett tecken som på grund av att det är identiskt med eller liknar det skyddade varumärket för identiska eller liknande varor medför risk för förväxling hos allmänheten, inbegripet risk för association mellan tecknet och varumärket.

Om varumärket är väl känt i Finland och om en ogrundad användning av märket innebär ett orättmätigt utnyttjande av varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé eller är till förfång för särskiljningsförmågan eller renommén, får ingen annan än den som har ensamrätt till varumärket utan dennes samtycke i näringsverksamhet använda ett tecken som är identiskt med eller liknar det väl kända varumärket fastän de varor som tecknet är till för inte är identiska med eller liknar de varor för vilka det väl kända varumärket är skyddat.

Som användning i näringsverksamhet betraktas att

- 1) tecknet fästs på varor eller deras förpackning,
- 2) tecknet används när varor bjuds ut till försäljning, förs ut på marknaden eller lagras för dess ändamål,
- 3) tecknet används vid import eller export av varor eller import för vidaretransport till tredje land,
- 4) tecknet används i affärshandlingar och vid marknadsföring,
- 5) tecknet används på något annat motsvarande sätt.

Som en sådan användning av ett tecken i näringsverksamhet som avses i 3 mom. betraktas också muntlig användning.

Betänkande EkUB 9/2016 rd

7 §

Ensamrätt till varumärke förhindrar inte någon annan att i näringsverksamhet enligt god affärs-sed använda

- 1) sitt eget namn, sin firma, sin bifirma, sitt sekundära kännetecken eller sin adress,
- 2) märkning som visar uppgifter om varornas art, beskaffenhet, mängd, användningsändamål, värde eller geografiskt ursprung, tidpunkten för när varorna framställts eller andra egenskaper hos varorna,
- 3) varumärket, om det är nödvändigt för att ange en varas användningsändamål.

8 §

Innehavaren av ett varumärke har rätt att förbjuda användning av varumärket på varor som av innehavaren eller med innehavarens samtycke av någon annan har förts ut på marknaden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet med användning av det varumärket, endast om det har gjorts ändringar i varorna eller de har försämrats efter att de har förts ut på marknaden eller innehavaren av varumärket har någon annan grundad orsak att förbjuda användning av varumärket.

9 §

Om flera gör anspråk på ensamrätt till sådana varumärken som på det sätt som avses i 6 § är identiska eller liknande, ska företrädare ges den som kan åberopa den tidigaste rättsgrunden, om inte något annat följer av 10 eller 10 a §.

10 §

Ensamrätten till ett registrerat varumärke kvarstår jämsides med ett tidigare registrerat eller inarbetat varumärke, om registreringen har sökts i god tro och innehavaren av det tidigare registrerade eller inarbetade varumärket inte har vidtagit åtgärder för att förhindra användningen av det senare registrerade varumärket trots att denne i fem års tid har varit medveten om att det används.

Om det varumärke som har registrerats senare har använts endast för en del av de varor för vilka det är registrerat, gäller ensamrätten användning av varumärket endast i fråga om dessa varor.

10 a §

Ensamrätten till ett inarbetat varumärke kvarstår jämsides med ett tidigare registrerat eller inarbetat varumärke, om innehavaren av det tidigare registrerade eller inarbetade varumärket inte inom rimlig tid har vidtagit åtgärder för att förhindra användning av det senare inarbetade varumärket **och det senare inarbetade varumärket har tagits i bruk i god tro.**

Om det tidigare registrerade eller inarbetade varumärket är väl känt i Finland, betraktas som en rimlig tid enligt 1 mom. fem år från det att innehavaren av det tidigare registrerade eller inarbetade varumärket fick veta om användningen av det senare inarbetade varumärket.

11 §

Om det i sådana fall som avses i 7 § 1 mom. 1 punkten, 10 eller 10 a § konstateras skäligt, bestämmer marknadsdomstolen att någotdera varumärket eller båda får användas endast utformat på angivet sätt med tillfogande av ortsangivelse eller innehavarens namn eller genom att användningen avgränsas så att den gäller vissa varor eller ett visst område eller på något annat motsvarande sätt.

Betänkande EkUB 9/2016 rd

11 a §

Författare, huvudredaktörer, utgivare och förläggare av lexikon, handböcker, läroböcker eller andra motsvarande tryckalster är skyldiga att på begäran av den som innehar ett registrerat varumärke se till att varumärket inte återges i publikationen utan att det framgår att varumärket är registrerat. Vad som ovan föreskrivs i detta moment tillämpas också på spridning av publikationer via datanät eller på något annat elektroniskt sätt.

Den som försummar att iaktta vad som föreskrivs i 1 mom. är skyldig att se till att en rättelse publiceras på det sätt och i den omfattning som är skäligt och att svara för kostnaderna för en sådan rättelse.

Skyldigheten enligt 1 mom. att informera om registreringen av ett varumärke kan anses fullgjord, när symbolen ® anges i samband med varumärket.

13 §

Ett märke som inte har särskiljningsförmåga enligt 3 § eller till vilket det inte med stöd av 5 § kan förvärfvas ensamrätt, uppfyller inte registreringskraven.

Ett varumärke får dock inte vägras registrering på grund av att det saknar särskiljningsförmåga, om varumärket före tidpunkten för registreringsansökan genom användning har förvärvat särskiljningsförmåga.

14 §

Varumärke registreras inte, om

- 1) det strider mot lag, allmän ordning eller god sed,
- 2) det är ägnat att vilseleda allmänheten,
- 3) det i märket utan tillstånd tagits in ett statsvapen, statsflagga eller annat statselement, en officiell kontroll- eller garantibeteckning eller kontroll- eller garantistämpel för varor som är föremål för det varumärke som ska registreras eller för varor som liknar dessa, finskt kommunalt vapen eller internationell, mellanstatlig organisations flagga, vapen eller annat element, benämning eller namnförkortning eller någon annan figur, benämning eller namnförkortning, om det att den tas in i varumärket kan ge upphov till risk för att allmänheten förväxlar varumärket med ett sådant element, märke, stämpel, benämning eller namnförkortning,
- 4) märket består av eller innehåller något som är ägnat att uppfattas som annans skyddade firma, som någon annans bifirma eller sekundära kännetecken enligt 5 a §, eller som någon annans namn eller porträtt, om inte namnet eller porträttet uppenbarligen åsyftar någon för länge sedan avliden, utom då dessa saknar särskiljningsförmåga eller då det är fråga om olika branscher eller olika varuslag.
- 5) märket består av eller innehåller något som är ägnat att uppfattas som en titel på någon annans skyddade litterära eller konstnärliga verk, om titeln är egenartad, eller som kränker någon annans upphovsrätt till ett verk eller någon annans rätt till en fotografisk bild eller ett skyddat mönster,
- 6) märket medför risk för att allmänheten förväxlar det med en annan näringsidkares namn, skyddade firma eller bifirma så att förväxlingen kan åberopas med stöd av 5 § i firmalagen (128/1979),
- 7) en innehavare av ett tidigare varumärke har ensamrätt till att i näringsverksamhet använda märket som kännetecken för varorna,
- 8) ansökan om registrering har gjorts i ond tro av den som ansöker om ett varumärke,

Betänkande EkUB 9/2016 rd

9) märket medför risk för förväxling med ett i Finland eller Europeiska unionen skyddat sortnamn på en växtsort,

10) det för registreringen föreligger ett sådant hinder som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel, i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007, i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 110/2008 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker, samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1576/89 eller i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 251/2014 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, aromatiserade vinprodukter och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1601/91.

Med tidigare varumärke avses i 7 punkten

1) ett nationellt varumärke som har registrerats på basis av en tidigare ansökan eller som i övrigt har en tidigare prioritet än den som ansöker om varumärke,

2) ett varumärke som skyddas av en internationell registrering och som är i kraft i Finland eller Europeiska unionen och som utifrån denna registrering har en tidigare rätt i Finland eller Europeiska unionen än den som ansöker om varumärke,

3) ett gemenskapsvarumärke enligt 57 § som har registrerats på basis av en tidigare ansökan än ansökan om varumärke eller som har företräde i Finland enligt artikel 34 eller 35 i den förordning som nämns i 57 §,

4) ett varumärke som är inarbetat då ansökan om registrering görs.

I de fall som avses i 1 mom. 4—8 punkten får varumärke registreras, om den vars rätt det är fråga om samtycker till det och det inte i övrigt enligt 1 mom. finns något hinder för registreringen.

25 §

Om ett varumärke registrerats i strid med denna lag, är registreringen ogiltig, om inte annat följer av en omständighet som avses i 10 eller 10 a § eller av andra förändringar i förhållandena.

51 a §

Bestämmelser om sökande av ändring i Patent- och registerstyrelsens beslut i ett ärende som gäller varumärke finns i 6 § i lagen om Patent- och registerstyrelsen (578/2013).

56 d §

Patent- och registerstyrelsen ska till den internationella byrån enligt 53 § sända ett meddelande om en invändning enligt 56 c § och om motiveringen till den. Oberoende av om innehavaren av den internationella registreringen har gett sitt utlåtande med anledning av meddelandet, ska Patent- och registerstyrelsen undersöka invändningen.

Om registreringen inte uppfyller registreringskraven enligt denna lag, ska Patent- och registerstyrelsen med anledning av invändningen fatta ett beslut enligt vilket den internationella registreringen inte är i kraft i Finland. Om registreringen inte uppfyller registreringskraven enligt denna lag endast till vissa delar ska Patent- och registerstyrelsen fatta beslut om att registreringen är i kraft endast delvis. Patent- och registerstyrelsen ska avslå invändningen, om hinder för den internationella registreringen inte föreligger i Finland.

Betänkande EkUB 9/2016 rd

Om Patent- och registerstyrelsen beslutar att den internationella registreringen inte är i kraft i Finland eller att den är i kraft endast delvis, gör styrelsen en anteckning om det i den förteckning som avses i 53 § 2 mom. och kungör beslutet när detta har vunnit laga kraft.

57 § (Ny)

~~En ansökan om gemenskapsvarumärke kan lämnas in till patent- och registerstyrelsen, som sänder den vidare till gemenskapsvarumärkesbyrån. För ansökan skall betalas föreskriven avgift till patent- och registerstyrelsen.~~

Denna lag träder i kraft den 20 .

2.

Lag

om ändring av 49 kap. 2 § i strafflagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i strafflagen (39/1889) 49 kap. 2 §, sådan den lyder i lag 1281/2009, som följer:

49 kap.

Om kränkning av vissa immateriella rättigheter

2 §

Brott mot industriell rättighet

Den som i strid med varumärkeslagen (7/1964), patentlagen (550/1967), mönsterrättslagen (221/1971), lagen om ensamrätt till kretsmönster för integrerade kretsar (32/1991), lagen om nytighetsmodellrätt (800/1991) eller lagen om växtförädlarrätt (1279/2009) och så att gärningen är ägnad att åsamka innehavaren av den kränkta rätten betydande ekonomisk skada, gör intrång i

- 1) ensamrätten till ett varumärke,
- 2) den ensamrätt som ett patent medför,
- 3) en mönsterrätt,
- 4) en rätt till en kretsmodell,

Betänkande EkUB 9/2016 rd

5) en nyttighetsmodellrätt eller

6) en växtförädlarrätt,

ska för *brott mot industriell rättighet* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors 21.4.2016

I den avgörande behandlingen deltog

ordförande Kaj Turunen saf
vice ordförande Harri Jaskari saml
medlem Hannu Hoskonen cent
medlem Lauri Ihalainen sd
medlem Katri Kulmuni cent
medlem Eero Lehti saml
medlem Rami Lehto saf
medlem Mika Lintilä cent
medlem Markus Lohi cent
medlem Martti Mölsä saf
medlem Kristiina Salonen sd
medlem Hanna Sarkkinen vänst
medlem Antero Vartia gröna.

Sekreterare var

utskottsråd Teija Miller.